

Ján Adamus

3. veľkonočná nedeľa – rok B

Učeníci porozprávali, čo sa im stalo cestou a ako ho spoznali pri lámaní chleba. Kým o tom hovorili, on sám zastal uprostred nich a povedal im: „Pokoj vám.“ Zmätení a nalakaní si mysleli, že vidia ducha. On im povedal: „Čo sa ľakáte a prečo vám srdcia zachvacujú také myšlienky? Pozrite na moje ruky a nohy, že som to ja...“

Lk 24, 35- 48

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Život niekedy prináša problémy, s ktorými si sami nevieme poradiť. Vtedy nám padne vhod dobrá rada. Buďme úprimní, že asi každý mal či má problémy s vierou. Koľkokrát sme už uvažovali či udalosti sa stali tak, ako sme o nich počuli alebo čítali, ba čo viac, koľkokrát nás napadla myšlienka či naozaj existuje Boh? Dnešné evanjelium nám chce pomôcť v našich problémoch s vierou.

Rozpráva o apoštoloch, ktorí tiež mali veľké problémy s vierou. Ježiša ukrižovali, bolo jasné, že zomrel a pochovali ho. Na jednej strane to bol pre nich šok, že Ježiša, ktorý celý život vystupoval ako pán života a smrti, jeho nepriatelia premohli, na druhej strane zasa bolo pre nich nepredstaviteľné tvrdenie niektorých žien, že vstal z mŕtvych. Ježiš vedel o ich depresii a keďže mal s nimi súcit, všemožne sa snažil im pomôcť k viere. Všimnime si ako majstrovsky to robil.

Najskôr pôsobil na ich zmysly, to znamená, aby ho očami videli, ušami počuli, rukami sa ho dotýkali a napokon s ním jedli. Táto pomoc z jeho strany bola nenahraditeľná, lebo je známe, že zmysly podávajú ľudskej duši presvedčivé informácie o tom, čo sa deje okolo. Potom pristúpil k druhému kroku tým, že im otváral zmysel Písom, kde im ukázal, že u Mojžiša, aj u prorokov, aj v žalmoch je o ňom písané. Postupne im objasňoval, že tam jasne stojí, že Mesiáš bude najskôr trpieť, potom bude usmrtený a napokon vstane z mŕtvych. A pokračoval v tom duchu, že to všetko bolo potrebné, aby sa splnilo Písmo. A keď apoštolí túto „dvojstupňovú“ pomoc prijali, vyviazli z počiatkovej nevery a stali sa hlboko veriacimi mužmi, ktorí plameň viery rozniesli do celého sveta a pre túto pravdu položili aj vlastné životy.

Teraz sa zamyslime nad naším problémom s vierou. Dnešné evanjelium je nám zárukou, že Ježiš adresuje aj nám obe ponuky pomoci, lebo chce oživiť našu vieru, keďže on je stále rovnaký. Pekne túto skutočnosť vystihuje List Hebrejom: Ježiš Kristus je ten istý včera i dnes a naveky!

Aké sú teda, oné dva kroky? Prvý spočíva v tom, že nás pozýva premýšľať nad krásou okolitého sveta, prírody, kvetov, kvitnúcich stromov, lesov a hôr, prameňov a riek, vtákov a zvierat... Upozorňuje nás na krásu ľudskej tváre a ľudského tela, na krásu modrej oblohy, zlatistého slnka, bielych oblakov a na nespočetné množstvo hviezd na nočnej oblohe... To všetko nás privádza k viere v Boha. Na túto krásu nás Ježiš aj konkrétne upozorňuje: Pozrite sa na poľné ľalie, ako rastú: nepracujú, nepradú; a hovorím vám, že ani Šalamún v celej svojej sláve nebol oblečený tak ako jediná z nich. Keď teda Boh takto oblieka poľnú bylinu, ktorá dnes je tu a zajtra ju hodia do pece, o čo skôr vás, vy maloverní?! Nebuďte teda ustarostení a nehovorte: „Čo budeme jesť?“ alebo: „Čo budeme piť?“ alebo: „Čo si oblečieme?“! Veď po tomto všetkom sa zháňajú pohania. Váš nebeský Otec predsa vie, že toto všetko potrebujete. Pozrite sa na nebeské vtáky: nesejú, ani nežnú, ani do stodôl nezhrmažďujú, a váš nebeský Otec ich živí. Nie ste vy oveľa viac ako ony?

Prezident newyorskej akadémie Morison Cressy napísal: Zelené údolie, rieka, katedrála lesa, morské úžiny a snehom pokryté končiare veľhôr mohutne pohnú našim vnútrom. Prívaly morských vln a let vtákov vyvolávajú obdiv všetkých, čo majú oči, aby videli a mozog, aby hodnotili, čo vidia. Týmito krásnymi slovami potvrdzuje existenciu Boha Stvoriteľa.

Druhý krok, ktorý používa Ježiš k posilneniu našej viery spočíva v tom, že nám kladie pred oči Sväté písmo. Dnes, chvála Bohu, sa veľmi rozšírilo čítanie Svätého písma a môžeme povedať, že má prvenstvo medzi všetkými knihami na svete. Je najrozšírenejšou a najobľúbenejšou knihou našich čias.

O blahodarnom účinku Svätého Písma sa pekne vyslovil americký lekár a chirurg Wiliam Reed, ktorý po dlhých rokoch štúdia a chirurgickej praxe napísal knihu: Chirurgia duše. V nej dokazuje, že kresťanská vieru má až takú dôležitú úlohu v ľudskom živote, že môže spôsobiť uzdravenie choroby, ktoré by nebolo možné dosiahnuť inými prostriedkami. A pýta sa: Ako má dosiahnuť človek takú hlbokú vieru v tomto svete? A odpovedá poukazom na svoju vlastnú skúsenosť týmito originálnymi slovami: Biblia bola Božím operačným skalpelom, ktorý ma operoval a oslobodil od prílišného pripútania sa k tomuto hmotnému svetu. Chápeme aj na základe týchto slov, že čítanie Svätého písma môže byť skutočne účinnou pomôckou našej viery?

Prosme Pána, aby nám otvoril myseľ aj srdce pre Božie stopy v prírode a v Písme. Potom dosiahneme pokoj, radosť a šťastie v hlbokéj viere v Boha.

Toto je pravý Boží deň, žiariaci svetlom blaživým, veď celý svet krv Kristova zbavila jeho ťažkých vín.

On vrátil slepým svetlo, zrak a hriešnym novú vieru vliat; kto by sa musel strachom chvieť, keď Pán i z lotra hriechy sňal?

Anjeli hľadia v úzase, aký trest Kristus musel zniest'; a lotor pri ňom kajúci má prísľub raja ešte dnes.

Obdivuhodné tajomstvo: sám Boh si ľudské telo vzal, by telo zbavil náказы, aby hriech, vinu z ľudí sňal.

Môže byť niečo vzácnejšie, keď milosť vinu zamení, keď láska strávi, zničí strach a v smrti život prameni?!'

Ježišu, ty buď naveky nám veľkonočnou radosťou, pridruž nás k svojmu víťazstvu znovuzrodených milosťou.

Tebe buď sláva, Ježišu, ktorý si slávne z mŕtvych vstal; Otcovi, Duchu Svätému nech večne zuní pieseň chvál.

Amen.

Slová otcov púšte

Keď nadišiel čas smrti opáta Sisoia a mnohí starci sa zišli, videli jeho tvár žiariť akýmsi leskom, a povedal im: „Hľa, opát Anton prišiel k nám.“ A o chvíľku povedal: „Ajhľa, zbor prorokov.“ A opäť jasnejším svetlom zažiarila jeho tvár a povedal im: „Blahoslavení apoštoli sú tu.“ A zdalo sa, že sa s niekym rozpráva. Keď sa ho teda bratia pýtali, aby povedal, s kým sa to rozpráva, vravel im: „Anjeli prišli odniesť moju dušu; i prosil som ich, aby ma nechali ešte trošku konať pokánie.“ Namietli mu otcovia: „Otče, ty už nepotrebuješ konať pokánie.“ A on im odvetil: „Ozaj, vravím vám, nepamätám sa, žeby som bol začal kajať sa.“ Z tejto reči spoznali, že bol dokonalý v Božej bázni. Tu jeho tvár vzplanula ako slnko a zvolal: „Pozrite, pozrite, Pán prišiel.“

Blahoslavený Atanáz, biskup, prosil raz opáta Poimena, aby šiel do Alexandrie. Ten zašiel ta s bratmi a keď videl svetských ľudí, povedal im: „Vstaňte a pozdravte mníchov, aby vás požehnali, lebo tí často hovoria s Bohom a ich ústa sú sväté.“ A keď tam videl ženu — herečku, rozplakal sa. Okolostojaci sa ho pýtali, prečo plače. A stavec odvetil: „Dve veci ma pohli k slzám: jedna je zatratenie tej ženy; a druhá, že sa nestarám páčiť Bohu tak, ako sa usiluje táto žena páčiť nehanebným ľuďom.“

Istá istom starcovi sa rozpráva, že kedykoľvek mu myšlienka navrávala: „Nechaj to dnes a zajtra sa budeš kajať,“ odpovedal: „Nie tak, ale dnes sa musíme kajať a zajtra sa stane Božia vôľa s nami.“

Keď sa ktoréhosi z otcov pýtali, či je bieda dokonalým dobrom, odvetil: „Veľká vec je núdza, lebo kto ju ochotne znáša, má síce telesné útrapy, lež nájde pokoj svojej duše.“

Istý brat sa pýtal starca: „Otče, prečo nás diabli tak silne pokúšajú?“ Stavec odvetil: „Lebo odhadzujeme od seba svoje zbrane, trpezlivosť, pokoru, skromnosť a poslušnosť.“

Istý brat vravel starcovi: „Hľa, otče, často prosím starších otcov, aby mi povedali slová spásy pre moju dušu, a čokoľvek mi povedia, nič si nezapamätám.“ Stavec mal však dve prázdne nádoby a povedal mu: „Chod', vezmi jednu z tých nádob, nalej do nej vody a umy ju, potom vylej z nej vodu a polož čistú na svoje miesto. Urobil teda brat takto raz i druhý raz; a stavec mu povedal: „Dones obe nádoby naraz. A keď priniesol, pýtal sa: „Ktorá z nich je čistejšia?“ Odvetil brat: „Do ktorej som nalial vody a umyl.“ Tu mu povedal stavec: „Tak je to aj s dušou, synku, ktorá častejšie počúva Božie slová, a hoci nič si nepodrží z nich, predsa viac sa očistí ako tá, ktorá sa o ne nestará.“

Metod Lucký OFM „Slová otcov púšte“

Liturgický kalendár:

Na budúcu nedeľu 21. apríla budeme sláviť Nedeľu Dobrého Pastiera.

Budeme sa modliť za nové kňazské povolania. Bude aj zbierka na seminár. Nech vám Pán dá štedré srdce.

Zastupovanie:

Počas mojej neprítomnosti ma bude, pre prípad vysluhovania sviatosti pomazania chorých alebo vyslúženia pohrebných obradov, zastupovať vdp. JUDr. Branislav Trubač, farár z Budmeric.

(telefonický kontakt: 0918 650 744)

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola.

Prosím o upratovanie ďalšiu skupinu - čísla domov 151 – 175.

Rodičia prvoprijímajúcich detí:

Stretnutie bude v nedeľu 21. apríla po druhej sv. omši.

Misie v Modre:

V dňoch 13. apríla až 21. apríla sa v Modre pod vedením pátrov redemptoristov konajú sväté misie.

Program misií je na našej výveske pred kostolom.

Sväté omše po Tretej Veľkonočnej nedeľi - (B)

15.IV. pondelok

08:00 Za farníkov

21.IV. 4. Veľkonočná nedeľa

08:00 Za † Jána Barana (1. mesiac od smrti)

Lektori: Vráblová Radakovičová

11:00 Za farníkov

Lektori: Kosnáčová Šustová

Liturgický kalendár

15.IV. pondelok	sv. Antastázia
16.IV. utorok	sv. Bernadeta Soubirousová
17.IV. streda	sv. Rudolf, mučeník
18.IV. štvrtok	sv. Valér, biskup
19.IV. piatok	Sv. Lev IX., pápež
20.IV. sobota	sv. Anicét, pápež

Slovo na dnes

Sviatok Biblie

Pamätáte si, ako v Starom zákone kráľ Dávid horlivo tancoval pred archou, ktorá sprítomňovala zmluvu s Pánom podľa jeho slova? V dnešnej multikultúrnej dobe sa čoraz častejšie stretávame aj so sviatkami iných náboženstiev, najmä našich starších bratov vo viere: so zvykmi židovského národa. Málokto z nás však vie, že Židia dodnes oslavujú aj sviatok Tóry, čiže piatich Mojžišových kníh, ktoré sú kľúčovou časťou hebrejskej Biblie. V originálnom znení sa tento sviatok volá Simchat Torah, čo v preklade znamená radosť z Tóry.

Túto oslavu Pánovho zákona Židia mávajú vtedy, keď zakončia ročný cyklus týždenných čítaní z Tóry a nový cyklus sa chystajú čítať odznova. V ten deň pri večernej modlitbe vyberú všetky pergamenové zvitky vo svojich bohato zdobených puzdrách zo svätostánku a muži ich slávnostne nosia po synagóge. Pre každého člena spoločenstva je to pocta, ak ju čo i len krátko poniesie. Okolostojaci k nej prikladajú cíp svojho modlitbového plášťa a symbolicky ju akoby pobožkajú. Toto putovanie s Tórou môže sledovať veselý sprievod detí s mávadlami, ktoré sa po bohoslužbe obdarúvajú sladkosťami. V deň Simchat Torah sa popoludní usporadúvajú spoločné posedenia členov náboženskej obce spojené s pohostením, modlitbou a spevom. Na tento sviatok gazdinky po prvýkrát pečú zákusky z orechov z novej úrody. Aká jednoduchá oslava, však?!

No niečo v tomto zmysle sa deje aj u nás. Začíname sláviť každoročne Biblickú nedeľu alebo niekde i Noc Biblie, počas ktorej sa nepretržite číta Sväté písmo. Samozrejme, Písmo môžeme oslavovať, okrem bohoslužieb slova, aj pri mnohých iných okolnostiach bežného života. Stačí trochu kreatívnej lásky. No oslavovať ho bez toho, aby sme ho lepšie poznali, by bolo asi prázdne. A predsa, aké bude krásne, keď i my spoločne oslávim prečítanie Písma...

Nielen pre mníchov

Už vieme, že Božie slovo nám nechce sprostredkovať informácie, ale nové porozumenie seba, života, Boha. Napomôcť stretnutie s ním. No prekážať v čítaní Písma nám môže aj istý pocit nasýtenosti, len asi nie najsprávnejšími skutočnosťami. Práve preto Písmo nie je len pre mníchov, ešte potrebnejšie je pre kresťanov žijúcich uprostred sveta. Môže sa stať, že tým, ktorí majú prílišné pohodlie a ticho na modlitbu nad Písmom, sa skôr prihodí, že ich modlitba bude viesť k iluzórnym či malomeštiackym záverom. Lebo modlitba a pohodlie sa veru nezniesú. Zrejme inak sa Biblia číta v barakoch či v rušnom paneláku ako v pohodlnej izbe či tichej cele mnícha.

Obdivuhodná je hĺbka, šírka i výška Písma. A predsa je ako chrám s nízkymi dverami: kto je pyšný a neskloní sa pred ním, ten nemá šancu dostať sa v ňom ďalej. Nie, Biblia nepatrí k zábavnému žánru, aj keď občas vie aj poriadne rozosmiať. Ašpiruje vysoko, chce svojho čitateľa vtiahnuť do seba celého, zaplaviť ho, osvietiť, nasýtiť a napojiť. Chce v tebe rásť, zostať v tebe žiť. No nevnučuje sa ako lacná tvorba. Pracuje ticho a vie čakať. Až sa odhodláš. A najdeš aj ty svoj príbeh v nej.

Dagmar Kráľová „Skús to s Bibliou“

Ako odovzdať vieru svojim deťom

Viacerí si určite živo pamätáte veľkého svätca Jána Pavla II. Keď sa ho novinári pýtali, čo bolo preňho najsilnejšou katechézou v živote, ktorá ovplyvnila jeho duchovnú cestu, mnohí čakali, že azda spomenie nejakú teologickú prednášku alebo meditáciu z duchovných cvičení, prípadne silnú knihu... Svätý Otec to však neurobil. Opisal situáciu, keď počas druhej svetovej vojny - jeho mamička už nežila - sa jednej noci zobudil a zbadal, ako jeho otec kľučí pri posteli a modlí sa. „Toto bola pre mňa najsilnejšia katechéza - vidieť otca modliť sa na kolenách.“

Ako teda odovzdať vieru svojim deťom? V malej ankete rodičov z našej farnosti rezonovalo najčastejšie vyznanie, že vieru je dar, a práve svedectvo a príklad rodičov, súrodencov, starkých i ďalších príbuzných pomáha deťom vytvárať si vzťah s Pánom Bohom. V rodine, kde sa takpovediac „dýcha“ vieru, môžu deti objavovať krásu toho, ktorý miluje od večnosti. Chceme pre inšpiráciu predstaviť svedectvo života mamy Margity, ktorá vychovala veľkého svätca dona Bosca, napriek tomu, že jej muž zomrel veľmi skoro. Táto veľká mama v každodennom živote na poli, v domácnosti, prírode a vo všetkom, čo ju obklopovalo, dokázala objavovať Boha. Tomuto hlbokému pohľadu učila aj svoje deti: „Nezabudnite, že Boh vás vidí... Pán Boh stvoril svet a obsypal ho hviezdami... Aké krásne veci nám Boh stvoril! Pán je dobrý! Poďakujeme sa mu za každodenný chlieb, ktorý nám dáva.“ Ani v ťažkých chvíľach, keď krajinu zasiahol hrozný hlad, sa neprestala spoliehať na Boha a tejto dôvere učila aj syna Janka. Don Bosco spomínal: „... zmocnil sa nás veľký strach, lebo v ten deň sme nemali čo položiť do úst. Mama sa pokúšala zaklopať na blízke domy, aby si niečo vypožičala, ale nik nám nemohol pomôcť. Tento krok pre rodinu znamenal úplne sa odovzdať Božej Prozreteľnosti, lebo zabitím teľaťa prišli z ľudského hľadiska o poslednú istotu. Napriek vlastnej biede a chudobe však mama Margita nikdy neodmietla prosbu iných o pomoc. Vedela sa podeliť aj o to málo, čo mala. Ak niekto zaklopal na dvere, nikdy nebol odmietnutý. Neskôr, keď sa syn Janko stal kňazom, šla za ním do Turína a stala sa mamou mnohých sirôt. Darovala svoj život opusteným chlapcom. Varila im polentu, strihala ich, prala, po nociach zošivala roztrhané košeľe, kabátiky a nohavice. Dokázala povzbudiť, ale i s láskou napomenúť, povedať peknú myšlienku alebo podarovať jablčko, ak videla, že chlapec potrebuje povzbudenie. Práve od svojej mamy sa don Bosco naučil výchovnému systému, ktorý bol postavený na rozume, viere a láskavosti. Mama mu pomohla vytvoriť z Valdocca skutočnú rodinu.

Čo je teda dôležité, keď túžime odovzdať vieru svojim deťom? V prvom rade osobný vzor a život, naša dôvera v Boha, priťažlivá spoločná modlitba prispôbená deťom, kde môžu povedať Pánu Ježišovi, čo cez deň zažili, čo je v ich vnútri. Dôležité je vovádzať ich do tajomstiev svätej omše vhodnými zaujímavými formami. To isté platí pre modlitbu, pobožnosť, liturgické obdobia. Dodnes si pamätám adventnú cestičku, ktorou sme každý večer prechádzali ako malí, ako sme sa tešili, že si vymaľujeme ďalšiu časť a na stromček v Betleheme zavesíme perníky dobrých skutkov... Mnoho kreatívnych nápadov, ako s deťmi objavovať krásu liturgického roka, inšpirovať ich svätcami či biblickými príbehmi, sa dá nájsť na overených internetových stránkach. Aké krásne sú modlitby tam, kde sa modlí celá rodina. Som vďačný, keď ma občas na návšteve pozývajú zúčastniť sa týchto čarovných chvíľ.

Viera je dar a treba sa modliť, aby ho naše deti dostali. Vefa sa s nimi rozprávať a načúvať im, pomáhať im objavovať Božie stopy v živote. Dôležité je zapájať sa do spoločenstva rodín. Učiť deti robiť malé skutky lásky. Nech zakusujú, ako chutí vieru a krása kresťanského životného štýlu. „Viera je dar. Nie všetci máme možnosť narodiť sa s ním alebo s ľuďmi, ktorí nám ho odovzdajú. Tak je to aj so ženou, ktorú chcem opísať. Narodila sa v rodine bez viery a dlho o nej veľa nevedela. Napriek tomu vždy žila a žije i právny a krásny život. O viere sa dozvedela až od muža svojho života, od svojho manžela. Napriek tomu, že vieru spoznala neskôr, dokázala ju s láskou prijať a dávať ju i svojim deťom. Prijala každé dieťa, aj keď to malo znamenať veľké ťažkosti. Kvôli tehotenstvu sa nemohla podrobiť vyšetreniam pri nádorovej chorobe. Vynosila dieťa s láskou, až potom prišla na rad operácia. Prežila, no prišla o jedno oko. Nikdy sa nesťažovala na svoj stav a ľudia okolo ani nevnímali, že jej čosi chýba. Nikdy nenariekala, prečo práve ona má byť BEZ oka. Naopak, bola vďačná za to, čo má. Je to človek, ktorý sa obetoval aj pre mňa. Tým dieťaťom som ja a tá žena je moja MAMA.“ [Betka, 18 rokov

Marian Husár „A teraz čo? II.“

Na minútku

SPOMIENKA

Moja manželka práve prestierala stôl k večeri, keď som pozbieral odvahu a povedal jej: „Chcem sa rozviesť.“

Uvidel som bolesť v jej očiach. Zdalo sa mi, že moje slová ju nerozčúlili, namiesto toho sa ma mäkko opýtala: „Prečo?“

Neodpovedal som a ona preplakala celú noc. Cítil som sa previnilo, preto som v rámci rozvodového konania podpísal, že dom, auto a tridsať percent nášho obchodu zostane jej. Keď som jej podal ten dokument, roztrhala ho na tisíc kusov a spísala mi svoje podmienky. Nič odo mňa nechcela, iba ma prosila, aby som o jeden mesiac odložil náš rozvod.

Chcela len, aby sme sa tento jeden mesiac snažili zo všetkých síl žiť maximálne normálnym životom. Prosila ma, aby som si spomenul na deň našej svadby, ako som ju prvýkrát niesol na rukách do našej spálne. Prosila ma, aby som ju každé ráno v tomto mesiaci nosil na rukách zo spálne k vchodovým dverám.

Pomyslel som si, že sa zbláznila, ale súhlasil som.

Keď som ju niesol v prvý deň, vyzerali sme veľmi nešikovne. Náš syn nás so smiechom vypravádzal a tleskal: „Oco nesie mamu na rukách!“

Na ďalší deň sme boli obaja uvoľnenejší. Oprela sa mi o hrud' a ja som cítil vôňu jej šiat. Uvedomil som si, že som sa na ňu už dlho poriadne nepozrel. Všimol som si, že to už nie je tá mladá žena. Na tvári sa jej objavili vrásky, zbadal som niekoľko bielych vlasov.

Keď som ju vzal na ruky na štvrtý deň ráno, zaregistroval som, že sa medzi nás vracia intimita: táto žena mi darovala desať rokov svojho života, svoju mladosť, syna. Počas nasledujúcich dní sme si boli čoraz bližší. Každý deň bolo jednoduchšie vziať ju do náručia a ten mesiac plynul rýchlo. Pomyslel som si, že som si zvykol zdvíhať ju, preto sa mi postupom času zdala akási ľahšia. Uvedomil som si, že veľmi schudla. V posledný deň vošiel do našej izby náš syn a povedal: „Ocko, je čas vyniesť mamu.“

Moment, keď otec vynáša na rukách jeho matku, sa stal základnou súčasťou jeho života. Moja manželka ho mocne objala. Otočil som sa. Báľ som sa, že si to s tým rozvodom rozmyslím. Brať ju do náručia a vynášať ju von teraz začalo byť pre mňa ako prvýkrát, keď som ju niesol do domu v deň našej svadby... Nehybne som ju objímal a vnímal som, aká je ľahučká a krehká. Bolo mi do plaču!

Zatavil som sa v kvetinárstve a kúpil som kyticu ruží. Predavačka sa ma opýtala: „Čo napíšeme na kartičku?“

Povedal som jej: „Budem ňu nosiť na rukách každý deň, až kým nás smrť nerozdelí.“

Utekal som domov s úsmevom na perách, ale tam mi povedali, že moja manželka je v nemocnici v kóme.

Dlhú dobu bojovala s

rakovinou, no ja som si to nevšimol. Vedela, že skoro umrie, preto ma požiadala o ten jeden mesiac, aby sa nášmu synovi navždy vryla spomienka na úžasného otca zafúbeného do mamy.

„Neviem, kto a prečo položil tú otázku. Neviem ani, kedy ju vyslovil. Aj tak som však povedal niekomu alebo na niečo ‚áno‘. Od tej chvíle som mal istotu, že život má zmysel.“

Hammar skjold).

Bruno Ferrero „Vždy príde ďalší deň“

Zamyslenia

AKO PREŽIŤ NEDEĽNÚ KÁZEŇ

Človeka nemôže poškvrniť nič, čo vchádza doň zvonka, ale čo vychádza z človeka, to poškvrňuje človeka

Mk 7, 15 80

Ktosi mi rozprával, že istý kňaz ľuďom počas kázne radil, ako bez ujmy prežiť nedeľnú kázeň, ktorá im takpovediac „nesadne“. Tomu hovorím kresťanský realizmus!

Neraz sa totiž človekovi stane, že na bohoslužbu príde celkom v pohode, no odchádza z nej dosť nalomený, ak nie úplne zničený. V horšom prípade už prichádza s nalomeným srdcom a „mäsiarsky“ štýl kázne ho úplne dorazí. Silnejšia náтура možno nevydarenou či zlou kázňou neutrpí citelnú ujmu. Rozhodne sa, že si nedá pokaziť náladu a radšej vypne príjem. Potom si kráti čas počítaním žiaroviek na kostolnom lustri, pozorovaním pozoruhodných nedeľných klobúkov alebo hemžením detí, prípadne si číta pod lavicou farského informátora.

V horšom prípade počúva a v duchu protestuje a kritizuje kazateľa. Ťažko potom ovládne pokušenie uľaviť si pred kostolom v rozhovore s priateľmi nejakou prílehlavou poznámkou alebo celým komentárom. Podčiarknuté a sčítané: keď človek nechá veciam voľný priebeh, počas jednej bohoslužby sa mu môže „podariť“ viac rozmnožiť hriechy, než získať Božiu milosť.

Aj tu totiž platia Ježišove slová: „Človeka nemôže poškvrniť nič, čo vchádza doň zvonka, ale čo vychádza z človeka, to poškvrňuje človeka.“ Najhoršia teda nie je chvíľa nedobrovoľnej roztržitosti (alebo i dobrovoľnej, ak k nej vedie pud sebazáchovy). Horšie je zatvrdiť si srdce, dovoliť, aby z neho presakovala povýšenecká kritika, pohrdanie či zatrpknutosť voči kazateľovi, prípadne voči samej Cirkvi. Zlá kázeň alebo nesprávne konanie kňaza mi nemôže nijako ublížiť, pokiaľ v mojom srdci bude iba pokora a milosrdenstvo. Ideálne potom bude, ak ma podobná ťaživá skúsenosť povzbudí k modlitbám za dotyčného a ku zvýšenej ľudskej pozornosti. Je to paradox, že za dobrého kňaza sa modlí mnoho ľudí, lebo ho jednoducho majú radi, kým za tých so zložitejšou povahou, nesympatických a možno i zlých len málokto. Niekedy vôbec nikto, nie ešte aby sa niekto zaujímal o ich ľudské prežívanie, prečo sú takí, akí sú.

Kateřina Lachmanová „O milosrdenstve“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku